

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobkyně: **D. k. J. N., s. r. o, IČO X**
sídlem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. 17120/17/5200-11432-711778,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 4. 2017, č. j. 17120/17/5200-11432-711778 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj, územní pracoviště v Berouně ze dne 27. 7. 2016, č. j. 3593147/16/2104-50521-204600, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou odeslanou Městskému soudu v Praze dne 16. 6. 2017 a postoupenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) usnesením ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Afs 26/2017-36, se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání ze dne 12. 8. 2016 doplněné podáním ze dne 24. 8. 2016 proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Středočeský kraj, územní pracoviště v Berouně (dále jen „správce daně“), č. j. 3593147/16/2104-50521-204600 ze dne 27. 7. 2016 (dále jen „platební výměr“) a tento platební výměr potvrdil. Platebním výměrem správce daně uložil žalobkyni pokutu ve výši

2 000 Kč za učinění podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období - kalendářní rok 2015 (dále jen „daňové přiznání“) podle § 72 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 375/2015 Sb. (dále jen „daňový řád“) jinak než elektronicky. Dne 15. 6. 2016 zaslal zplnomocněný zástupce žalobkyně (daňový poradce) správci daně daňové přiznání prostřednictvím své datové schránky ve formátu .xml a ve stejný den zaslala správci daně žalobkyně i účetní závěrku, avšak ve formátu .pdf. Podle správce daně postupovala žalobkyně v rozporu s ustanovením § 72 odst. 4 daňového řádu, a proto ji podáním ze dne 24. 6. 2016 vyzval k odstranění této vady podání. I přes výzvu správce daně dle § 74 odst. 1 daňového řádu žalobkyně vytknutou vadu neodstranila, a to ani v dodatečné lhůtě. Žalobkyně tedy sice daňové přiznání podala řádně a včas, nepodala je ovšem v předepsané elektronické formě. Proto správce daně považoval daňové přiznání za neúčinné a žalobkyni postupem podle § 145 odst. 1 daňového řádu vyzval k podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období. Žalobkyně dne 29. 6. 2016 opětovně podala daňové přiznání a účetní závěrku osobním doručením do podatelny správce daně v papírové formě spolu s průvodním dopisem a následně dne 1. 7. 2016 osobním doručením do podatelny správce daně doručila daňové přiznání bez dalšího, a to v listinné podobě. Dne 13. 7. 2016 správce daně reagoval na daná podání vyrozuměním o neúčinnosti podání, žalobkyně z důvodu právní jistoty učinila další podání daňového přiznání osobním doručením do podatelny správce daně v listinné podobě. Správce daně dne 27. 7. 2016 vystavil platební výměr na pokutu.

2. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zároveň i platebního výměru. Dle tvrzení žalobkyně jsou rozhodnutí žalovaného i správce daně nezákonná, neboť ustanovení daňového řádu aplikovaná správními orgány jsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Daňový řád ani jiný právní předpis síly zákona či sekundární právní předpis neobsahují povinnost žalobkyně činit podání ve formátu a struktuře stanovené správcem daně, žalobkyně je nucena používat datovou schránku na základě individuálního právního aktu (instrukce), který není součástí právního řádu. Postup správních orgánů dle § 72 odst. 3 a odst. 4 daňového řádu je v rozporu mimo jiné se zásadou ústavnosti, zákonnosti a právní jistoty, a proto by soud měl předložit věc Ústavnímu soudu k posouzení, zda tato ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Nezákonný postup žalovaného, správce daně i dalších správních orgánů je velmi rozšířený a vytváří další sféru „pramene“ práva, tzv. paraprávo, přičemž na tom, jaké náležitosti mají být uvedeny v elektronické formě a zda bude podání přijato či odmítnuto nebo bude považováno za nepodané, mají přímý vliv i jiné faktory – například pracovníci IT – programátoři, jak žalobkyně blíže ilustrovala popisem svých zkušeností při podávání přehledů o výši pojistného na sociální zabezpečení a o příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, které se řídí obdobným ustanovením § 123e odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 1. 2012 (dále jen „zákon o provádění sociálního zabezpečení“). V případech, kdy podání k dani z příjmů právnických osob podává zplnomocněný daňový poradce, nelze ani postup předepsaný Generálním finančním ředitelstvím (dále jen „GFR“) z technických i právních důvodů dodržet. Závěrečná část ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění zákona č. 221/2015 Sb. (dále jen „zákon o účetnictví“) totiž vyžaduje, aby účetní závěrka byla opatřena podpisovým záznamem statutárního orgánu účetní jednotky, takto podepsanou účetní závěrku však nelze spolu s daňovým přiznáním vměstnat do jediného souboru.xml, který by byl odeslán z datové schránky daňového poradce. V obdobné věci (podávání daňových tvrzení na daň z přidané hodnoty včetně kontrolního hlášení) rozhodl

i Ústavní soud nálezem z 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15, kterým změnil obdobnou neústavní právní úpravu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a zasláný spisový materiál a navrhl žalobu zamítnout. V případě žalobkyně byly splněny podmínky pro uložení pokuty dle ustanovení § 247a odst. 2 daňového řádu, neboť žalobkyně nesplnila povinnost stanovenou v § 72 odst. 4 daňového řádu, a to učinit formulářové podání dle § 72 odst. 1 daňového řádu elektronicky. V posuzovaném případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro uložení pokuty dle § 247a odst. 2 daňového řádu, správní orgány postupovaly v souladu s ústavním pořádkem. Žalobkyně byla zastoupena zmocněncem, jenž měl zpřístupněnu datovou schránku, a proto měla povinnost učinit podání v souladu s ustanovením § 72 odst. 4 daňového řádu elektronicky ve zveřejněném formátu a struktuře. Dle § 72 odst. 2 daňového řádu se tato povinnost vztahuje i na přílohy podání, neboť tyto tvoří jeho součást. Přestože správce daně trvá na podání ve formátu a struktuře .xml pouze u účetní závěrky, neboť tyto údaje jsou pro něj v procesu vyměření daně nezbytné, žalobkyně v tomto formátu podala pouze daňové přiznání, a vyžadované přílohy nikoli. Po předchozím opakovaném upozornění uložil správce daně žalobkyni za porušení této povinnosti pokutu ve výši 2 000 Kč, a to dle § 247a odst. 2 daňového řádu. Není pravdou, že pracovníci IT – programátoři mají zásadní vliv na hodnocení, zda postup daňového subjektu je či není v souladu se zákonem, neboť rozhodující je, zda daňový subjekt podal předmětné podání způsobem, ve formátu a struktuře, které pro jeho případ stanoví zákon. Správce daně s žalobkyní skutečně komunikoval v rámci zásady vstřícnosti, přičemž ji upozorňoval na vady podání.
4. S tvrzením žalobkyně ohledně neústavnosti § 72 odst. 3 a 4 daňového řádu žalovaný vyjádřil nesouhlas a poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/99 ze dne 23. 5. 2000 – N 73/18, Sb. NU 135; 167/2000 Sb., dle kterého *„pokud obsahový komponent právní normy je obsažen v pramenu, na který norma zmocňovací odkazuje, je nutno i tento pramen považovat za formu práva.“* Právní norma vyjádřená v ustanovení § 72 odst. 3 daňového řádu postrádá konkrétní formát a strukturu, ve které mají být podání činěna, přičemž k doplnění tohoto obsahu zmocňuje zákon správce daně. Přestože tzv. „D“ pokyny Finanční správy nejsou obecně závazným pramenem práva navenek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 8 Afs 3/2005-59), musí být tzv. pokyny „D“ (tj. pokyn D-24 a též předchozí pokyn D-349) považovány za obecně závazné prameny práva, jelikož § 72 odst. 3 daňového řádu obecně závaznou právní normu představuje a k její smysluplné existenci je třeba obecně závazného doplnění jejího obsahu. K nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 32/15 žalovaný uvedl, že pro skutkové a právní odlišnosti nelze právní závěry tohoto nálezu v této posuzované věci aplikovat, i zásah do ústavou chráněných práv je zde nepoměrně menší. Též povaha ustanovení § 72 odst. 1 a 2 daňového řádu je zcela odlišná od ustanovení týkajícího se kontrolního hlášení podle § 101d odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2017. Na rozdíl od kontrolního hlášení je orgán výkonné moci oprávněn k sestavení formuláře výlučně k získání údajů nezbytných pro správu daní, tj. údajů, ze kterých lze v souladu se zákonem daň zjistit a stanovit, a dále registračních údajů, které je daňový subjekt povinen uvádět na základě zákona. Oproti tomu v případě kontrolního hlášení byl orgán moci výkonné zmocněn k předepsání údajů potřebných pro správce daně, aniž by tyto byly jednoznačně určeny zákonem. Ustanovení § 72 daňového řádu neumožňuje správci daně získat jakákoliv data nad rámec dat požadovaných zákonem, dotčené ustanovení umožňuje pouze určit formát a strukturu požadovaných dat. Protože je třeba

přílohu podání (v posuzovaném případě účetní závěrku) považovat za součást podání, vztahuje se požadavek podat elektronické podání ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně i na účetní závěrku. Protože žalobkyně nepodala bezvadné podání, vyměřil správce daně konkludentním platebním výměrem daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2015 (dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění rozhodném pro zdaňovací období roku 2015, a podle § 147 a § 139 odst. 1 daňového řádu), a to na základě listinného podání, jelikož se jednalo o jediné účinné podání žalobkyně, které však bylo učiněno jinak než elektronicky (§ 74 odst. 4 daňového řádu). Na základě listinného podání žalobkyně byla sice správcem daně žalobkyni vyměřena daň, ale protože došlo k naplnění dispozice ustanovení § 247a odst. 2 daňového řádu, vydal správce daně po právu platební výměr na pokutu.

5. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že zásadní vliv při aplikaci právní úpravy mají pracovníci IT – programátoři. Rozhodující je vždy, zda daňový subjekt podal předmětné podání způsobem, ve formátu a struktuře, které pro jeho případ stanoví zákon. Správce daně v rámci zásady vstřícnosti a stanovených zákonných povinností komunikoval s žalobkyní a činil nápomocné kroky při odstraňování vad podání (žalobkyně byla na vadu podání upozorněna výzvou a byla jí dána možnost vadu odstranit). Žalobkyně nikdy netvrdila obecnou nemožnost podání daňového přiznání spolu s povinnou účetní závěrkou. Účetní závěrka je povinnou přílohou daňového přiznání, přičemž na tuto skutečnost reagují aktuální daňové tiskopisy zveřejněné na webových stránkách žalované. Žalovaný nesouhlasí ani s žalobkyní tvrzenou souvislostí v této věci a právní úpravou podání činěných vůči orgánům sociálního zabezpečení.
6. V doplnění vyjádření ze dne 19. 4. 2018 žalovaný poukázal zejména na svůj nesouhlas se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2018, č. j. 22 Af 45/2016-28 (dle názoru uvedeného soudu se pro formát a strukturu příloh uplatní jiná pravidla, než pro daňové přiznání samotné), namítal nemožnost aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015-38 (právní úprava, z níž Nejvyšší správní soud při rozhodování vycházel, je odlišná než v této souzené věci) a podrobně se i vyjádřil k účinkům podání učiněného v jiném než zveřejněném formátu a struktuře.
7. V replice ze dne 17. 5. 2018 žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného poukazem na argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015-38, č. 3691/2018 Sb. NSS, ze dne 14. 9. 2017, č. j. 9 Ads 177/2016-89, č. 3633/2017 Sb. NSS, a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 6 Ads 32/2014-37, a též argumentaci Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 A 171/2013-90. Dále žalobkyně uvedla i svůj odlišný názor od žalovaného ohledně závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99.
8. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil zejména následující skutečnosti:

11. Ke dni podání daňového přiznání měla žalobkyně a též její zástupce zpřístupněnou datovou schránku.
12. Dne 15. 6. 2016 podal zástupce žalobkyně (daňový poradce) prostřednictvím své datové schránky ve formátu .xml přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015, jež bylo zaevidováno pod č. j. X (dále jen „daňové přiznání“). Datová zpráva obsahovala vyplněný tiskopis daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 a sdělení, že účetní závěrku za zdaňovací období roku 2015 zašle žalobkyně prostřednictvím své datové schránky. Téhož dne zaslala žalobkyně prostřednictvím své datové schránky rozvahu a výkaz zisku a ztráty, a to ve formátu .pdf, které správce daně zaevidoval pod č. j. X.
13. Dne 24. 6. 2016 zaslal správce daně zástupci žalobkyně výzvu k odstranění vad podání zaevidovanou pod č. j. X, kterou žalobkyni vyzval k odstranění vad podání daňového přiznání spočívající v tom, že podání bylo učiněno datovou zprávou bez dodržení formátu a struktury zveřejněné správcem daně na základě ustanovení § 72 odst. 3 a 4 daňového řádu pokynem GFR D-24, č. j. 156035/15/7100-40123-050030 ze dne 28. 12. 2010, kterým se stanovuje formát a struktura datové zprávy (dále též jen „pokyn D-24“), neboť rozvaha a výkaz zisku a ztráty byly podány ve formátu .pdf. Výzva obsahovala poučení, že nebudou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, stane se předmětné podání neúčinným.
14. Dne 29. 6. 2016 podal zástupce žalobkyně správci daně v listinné podobě sdělení, jehož přílohou bylo daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 včetně povinných příloh. Zástupce žalobkyně v tomto sdělení uvedl, že i přes jeho názor o správnosti postupu při podávání daňového přiznání, zasílá přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 včetně povinných příloh opakovaně.
15. Dne 1. 7. 2016 zástupce žalobkyně doručil správci daně osobním podáním opětovně přiznání k dani z příjmů, přičemž i nadále správcem daně vytýkanou vadu (tj. nedoručení rozvahy a výkazu zisku a ztráty v předepsaném elektronickém formátu) neodstranil.
16. Dne 13. 7. 2016 zaslal správce daně zástupci daňového subjektu vyrozumění, že byt bylo na výzvu správce daně k odstranění vad podání ve stanovené lhůtě reagováno, nebyly vady uvedené v předmětné výzvě odstraněny. Daňové přiznání ze dne 15. 6. 2016 se proto stalo marným uplynutím lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad neúčinným.
17. Dne 19. 7. 2016 správce daně vyhotovil úřední záznam o neúčinnosti daňového přiznání.
18. Dne 27. 7. 2016 správce daně vystavil a žalobkyni odeslal platební výměr na pokutu ve výši 2 000 Kč za učinění podání podle § 72 odst. 1 daňového řádu jinak než elektronicky. Správce daně v platebním výměru odůvodnil své rozhodnutí poukazem na ustanovení § 247a odst. 2 a 3 daňového řádu a tím, že správci daně bylo podáno přiznání k dani z příjmů (řádné daňové tvrzení) jinak než způsobem stanoveným § 72 odst. 4 daňového řádu – tj. nebylo podáno ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně.
19. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala, přičemž v odvolání ve znění jeho doplnění ze dne 24. 8. 2016 argumentovala shodně jako v žalobě.

20. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a platební výměr v plném rozsahu potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul výše popsany skutkový stav i rozhodnou právní úpravu a zdůraznil svůj názor ohledně zákonnosti postupu správce daně. Povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 elektronicky ve správcem daně zveřejněném formátu a struktuře je přímo zákonnou povinností (viz daňový řád), přičemž zákon zmocňuje správce daně pouze ke stanovení, jaký má být formát a struktura souboru, a ke zveřejnění uvedeného. V návaznosti na začlenění ustanovení § 72 odst. 4 do daňového řádu byl zrušen pokyn D-349 vydaný Ministerstvem financí, Ústředním finančním a daňovým ředitelstvím, zveřejněný pod č. j. 43/128 673/2010-43, a správný formát a struktura daňového přiznání jsou s účinností od 1. 1. 2016 specifikovány v pokynu D-24. Pokyn D-24 mimo jiné určuje, že i řádné daňové přiznání zasílané správci daně prostřednictvím datové schránky, musí být ve formátu a struktuře .xml, přičemž odpovídající XSD schémata jsou definována a řádně zveřejněna. Tento formát a struktura jsou jako jediné kompatibilní s programovým vybavením správce daně a umožňují automatické zpracování došlých podání tohoto typu. Daňový řád sice přímo nestanovuje jakou formou má správce daně stanovit formát a strukturu datových zpráv, ovšem pokyn D-24 určuje, že formulářové podání, tzn. i řádné daňové přiznání, zasílané správci daně prostřednictvím datové schránky, musí být ve formátu a struktuře .xml, přičemž odpovídající XSD schémata jsou definována a zveřejněna na internetové adrese: http://eds.mfcr.cz/adistc/adis/idpr_pub/epostrukturv.faces. Účetní závěrka za dané zdaňovací období je povinnou přílohou daňového podání (viz § 72 odst. 2 daňového řádu) a na základě obecného pravidla, že pro součást určité věci platí (není-li stanoven opak) stejná pravidla jako pro věc samotnou, pro přílohy daňového přiznání platí shodná pravidla jako pro daňové přiznání samotné. Specifikovaný formát a struktura podání by měly být kompatibilní s programovým vybavením správce daně, které umožňuje automatické zpracování došlých podání tohoto typu, což je i důvodem požadavku tohoto formátu a této struktury. Nedodržení formátu a struktury má za následek vadu podání ve smyslu § 74 odst. 1 daňového řádu, kterou lze odstranit, a proto byl zástupce žalobkyně správcem daně k odstranění této vady vyzván. Na tuto výzvu sice zástupce žalobkyně reagoval, ovšem nikoli předepsaným způsobem, neboť další dvě podání učinil v listinné podobě. Žalobkyni tak vznikla zákonná povinnost uhradit pokutu v jednoznačně stanovené výši 2 000 Kč neumožňující diskreci správního orgánu, přičemž povinnost uložit žalobkyni pokutu splnil správce daně vydáním platebního výměru. Správce daně tedy postupoval při vydání platebního výměru v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 18. 4. 2017.
21. Z provedené rekapitulace vyplývá, že zástupce žalobkyně podal sice dne 15. 6. 2016 daňové přiznání, avšak bez povinných příloh, a přestože žalobkyně tyto povinné přílohy správci daně téhož dne zaslala, učinila tak ve formátu .pdf – tedy v jiném formátu, než který je stanoven orgány finanční správy. Předmětem sporu mezi stranami je tak otázka, zda v posuzovaném případě byl správce daně oprávněn uložit žalobkyni pokutu za podání, a to povinnou přílohu k daňovému přiznání (účetní závěrku), učiněné datovou zprávou bez dodržení formátu a struktury zveřejněné správcem daně na základě ustanovení § 72 odst. 3 a 4 daňového řádu pokynem D – 24. Skutkové okolnosti jsou mezi účastníky nesporné.
22. Dle § 71 odst. 1 daňového řádu lze podání učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou a) podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, b) odeslanou prostřednictvím datové schránky, nebo c) s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky.

23. Podle § 56 odst. 1 písm. b) daňového řádu správce daně určí a zveřejní elektronickou adresu své podatelny, formy technického nosiče datových zpráv, jakož i formáty a struktury datových zpráv, které je způsobilý přijmout. Podle § 56 odst. 2 daňového řádu správce daně zveřejní informace podle odstavce 1 na své úřední desce a způsobem umožňujícím dálkový přístup.
24. Podle § 72 odst. 1 daňového řádu lze přihlášku k registraci, oznámení o změně registračních údajů, řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení podat jen na tiskopise vydaném Ministerstvem financí nebo na tiskovém výstupu z počítačové tiskárny, který má údaje, obsah i uspořádání údajů shodné s tímto tiskopisem. Podle odst. 3 lze podání podle odstavce 1 učinit i datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 nebo 3. Podle odst. 4, má-li daňový subjekt nebo jeho zástupce zpřístupněnu datovou schránku nebo zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, je povinen podání podle odstavce 1 učinit pouze datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1.
25. Podle § 74 odst. 1 daňového řádu, má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví. Dle § 74 odst. 3 daňového řádu, budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon. Dle odst. 4 téhož ustanovení, pokud vada podání spočívá pouze v tom, že podání bylo učiněno jinak než elektronicky, ačkoliv mělo být učiněno elektronicky, hledí se na něj jako na podání bez vady; to platí pouze pro podání, u nichž tuto skutečnost správce daně předem zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup.
26. Podle § 247a odst. 2 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu ve výši 2 000 Kč, pokud učinil podání podle § 72 odst. 1 jinak než elektronicky, ačkoli byl povinen jej učinit elektronicky. Dle § 247a odst. 3 daňového řádu o povinnosti platit pokutu podle odstavce 2 rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předeíše do evidence daní.
27. Z jazykového znění daňového řádu jednoznačně plyne, že každý daňový subjekt, který má zpřístupněnu datovou schránku, je povinen podat řádné daňové tvrzení prostřednictvím datové zprávy. Podá-li jej jiným způsobem a je-li toto pochybení zároveň jediným pochybením souvisejícím s tímto podáním, bude jeho podání zpracováno jako bezvadné (za předpokladu zveřejnění daného druhu podání způsobem uvedeným v § 74 odst. 4 věť za středníkem daňového řádu) s tím, že dle § 247a odst. 2 daňového řádu vznikne daňovému subjektu povinnost uhradit za toto pochybení pokutu ve výši 2 000 Kč.
28. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. náleze ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 Sb. NU 399; 30/1998 Sb., nebo ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, N 13/7 Sb. NU 87; 63/1997 Sb.) je ovšem jazykový výklad pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si smyslu a účelu zákona, k výkladu dále slouží například logický a systematický

výklad. Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Dle Ústavního soudu se totiž právní norma nemusí vždy krýt s tím, jak je vyjádřena v textu zákona, a to ani v takovém případě, kdy se text může jevit jako jednoznačný a určitý (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06).

29. Dle důvodové zprávy k novele daňového řádu č. 267/2014 Sb., byla primárním úmyslem zákonodárce jeho snaha o maximální možné snížení administrativní náročnosti zpracování tzv. formulářových podání, jejichž výčet poskytuje § 72 odst. 1 daňového řádu. Z toho důvodu byla v daňovém řádu s účinností od 1. 1. 2015 zakotvena povinnost pro všechny subjekty disponující zpřístupněnou datovou schránkou činit tato podání elektronicky. Došlo tak k rozšíření subjektů povinných k elektronickým podáním (před 1. 1. 2015 měli povinnost činit svá podání elektronicky jen plátcí DPH). Protože ovšem tato povinnost nebyla plněna dobrovolně, zavedl zákonodárce (vedle postupu k odstranění vad podání podle § 74 odst. 1 až 3 daňového řádu) postih za nedodržení povinné elektronické formy podání, který by nebyl pro správce daně administrativně a finančně náročný a který by zároveň dostatečně motivoval daňový subjekt k plnění předepsané povinnosti. Zvolená právní úprava jednoznačně stanoví pravidlo, sankci následující za jeho porušení a její výši. Rozhodnutí správce daně o jejím uložení už pak je „pouze“ rozhodnutím deklaratorního charakteru. Sankce stanovená v § 247a odst. 2 daňového řádu je zcela předvídatelná, jak z hlediska vymezení povinnosti, za jejíž porušení následuje, tak z hlediska druhu sankce a její výměry. Sám daňový subjekt tak má možnost již ze samotné právní úpravy nabýt právní jistoty, jaký konkrétní postih, dokonce i v jaké konkrétní výši bude následovat v případě nesplnění konkrétně stanovené povinnosti. Zvolené řešení je tak zcela předvídatelné a úmysl zákonodárce zcela odpovídá textu zákona.
30. Soud se dále zabýval výkladem zákona ve světle právních principů ovládajících daňové řízení a garantujících mimo jiné také ústavně konformní výklad a aplikaci zákona. Dle názoru soudu § 72 odst. 4 daňového řádu nepochybně sleduje legitimní cíl, kterým je podstatné snížení administrativní náročnosti zpracování podání souvisejících se správou daní. Toto řešení (tedy činění podání elektronickou cestou) není řešením, které by nepřiměřeně zatěžovalo adresáty povinnosti – tedy subjekty, které již datovou schránku mají zpřístupněnu, a mají tak možnost jejím prostřednictvím se správcem daně komunikovat. Navíc tato povinnost činit podání elektronicky není rozšířena na osoby, jež si datovou schránku dosud nezřídily a vztahuje se pouze na podání definovaná v § 72 odst. 1 daňového řádu, tj. na tzv. formulářová podání.
31. Z hlediska ústavní konformity soud neshledává problematickou ani novelizaci, která pro žalobkyni znamenala povinnost podat daňové tvrzení elektronicky. Se zřízením datové schránky byly vždy spojeny určité povinnosti (zejména povinnost přihlašovat se do datové schránky, jejíž neplnění je sankcionováno případnou fikcí doručení) a tyto povinnosti byly pouze rozšířeny (srov. shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2018, č. j. 31 Af 85/2016-39).

32. Soud neshledává aplikovanou právní úpravu ústavně nekonformní ani z důvodů namítaných žalobkyní. Soud akceptuje námitku žalobkyně, že zveřejnění formátu a struktury podání na úřední desce správce daně neodpovídá co do formy žádnému z ústavním pořádkem předpokládaných podzákonných právních předpisů. Taková námitka by však podle názoru soudu mohla být relevantní v situaci, kdyby touto formou byly publikovány normativní instrumenty vymezující zásadní práva a povinnosti osob, které by byly v zákoně normovány jen zcela obecně a které by právní postavení adresátů takové regulace zasahovaly podstatnou měrou. V tomto případě však zákonodárcem předpokládaná podzákonná regulace má výhradně technicistní charakter spočívající *de facto* v úrovni předepsání struktury databáze v standardizovaném programovacím jazyku XML (Extensible Markup Language). Obdobným způsobem zákonodárce přistupuje k regulaci podoby elektronických podání i v jiných případech, takto je předepsáno zveřejnění na úřední desce např. i přípustných formátů a podob elektronických podání přijímaných soudy a správními orgány v § 2 odst. 3 písm. e) až g) vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů. Podobu přijímaných elektronických podání prostřednictvím úřední desky a webové stránky zveřejňuje na základě téže právní úpravy i Ústavní soud (viz <https://www.usoud.cz/podatelna-a-datova-schranka/>, kde je odkazováno na dřívější, nyní již neúčinnou právní úpravu). Za daného stavu tak soud v tomto konkrétním případě nespatřuje důvod pro přerušení řízení a k předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení některého z citovaných ustanovení zákona. To však neznamená, že takový postup by nebyl namísto v jiných případech, kdy by obdobnou formou například správce daně či Ministerstvo financí bez srozumitelných zákonem stanovených limitů definoval rozsah nuceně poskytovaných informací ze strany daňových subjektů a s tím spojenou míru zásahu do jejich informačního sebeurčení, stanovoval jim povinnosti nad rámec povinností konkrétně vymezených zákonem apod. Tímto směrem však žalobkyně v podané žalobě neargumentuje, neboť brojí jen proti regulaci, jejímž smyslem je zveřejnění informace o standardním rozhraní, prostřednictvím něž lze správci daně účinně přenést (na základě jiné regulace vymezené) údaje, které jsou náplní řádného daňového tvrzení. Samotné vymezení formální struktury této „společné řeči“ pro zákonem výslovně uloženou elektronickou komunikaci na úřední desce správce daně v souladu s jeho konkrétními technickými limity a potřebami nepovažuje soud za „plnokrevnou“ normativní regulaci, jež by vyžadovala využití klasických právních nástrojů v podobě vyhlášky, nařízení či zákona. V tomto velmi omezeném rozsahu, který umožňuje individualizaci požadovaného formátu až na úrovni jednotlivých správců daně (byť tato individualizace není – nepochybně v zájmu daňových subjektů – aktuálně využita), lze tuto formu regulace podle přesvědčení soudu ještě z ústavního hlediska akceptovat.
33. V přezkoumávané věci se soud dále zabýval tím, jakým způsobem a v jakém formátu měla žalobkyně povinnost učinit daňové přiznání, a to včetně jeho příloh a zda nedodržení takového formátu je vadou podání, pro kterou by podání nemohlo mít předpokládané účinky pro správu daní. Z výše citovaných ustanovení je jednoznačné, že žalobkyně, která měla zpřístupněnu datovou schránku, a která byla zastoupena daňovým poradcem se zpřístupněnou datovou schránkou, měla povinnost učinit daňové tvrzení ve formě daňového přiznání ve smyslu ustanovení § 72 odst. 4 daňového řádu výhradně datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně. Je nepochybné, že žalobkyně podala již první daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 datovou

schránkou, na tiskopise stanoveném Ministerstvem financí, a to formou souboru ve formátu.xml., přičemž zákonnou přílohu tohoto podání podala v souboru ve formátu .pdf.

34. Soud se zcela ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v právní větě jeho rozsudku ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015-38, č. 3691/2018 Sb. NSS, podle níž „[p]odání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty učiněné v období do 31. 12. 2014 prostřednictvím datové zprávy, jejíž součástí byla elektronická forma tiskopisu vydaného Ministerstvem financí (v obecně široce užívaném datovém formátu „*.pdf“), bylo podle tehdy účinné právní úpravy podáním, které správce daně nemohl shledat neúčinným na základě postupu dle § 74 odst. 3 daňového řádu.“ Závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však nelze aplikovat na tuto posuzovanou věc účastníků. Jednak je z textu právní věty evidentní, že je výslovně vztažena jen k právní úpravě účinné do 31. 12. 2014, a jednak tento závěr plyne i z rozboru odůvodnění tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud tehdy dovodil, že byť elektronické podání daňového tvrzení ve formátu .pdf je podáním vadným pro nedostatek předepsané formy, nejedná se o vadu, pro niž by ve smyslu § 74 odst. 1 daňového řádu toto podání nebylo způsobilé k projednání nebo pro kterou by nemohlo mít předpokládané účinky pro správu daní. Proto nebylo důvodu vyzývat podatele k odstranění vad podání, a v důsledku nevyhovění výzvy se tak nemohlo stát podání ve smyslu § 74 odst. 3 daňového řádu neúčinným. Novela daňového řádu účinná od 1. 1. 2015 však stanovila pro držitele datové schránky v § 72 odst. 4 daňového řádu jedinou projednatelnou formu podání daňového přiznání, a to elektronickou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně. Písemná podání, stejně jako i elektronická podání nedodržující předepsaný formát a strukturu ze strany daňového subjektu či jeho zástupce se zpřístupněnou datovou schránkou již po novele daňového řádu nejsou způsobilá k projednání (třebaže takové podání může mít předpokládané účinky pro správu daní, neboť věcně představuje dostačující podklad pro prvotní prověření a pro vyměření daně). V takové situaci se tedy takové podání v důsledku nesplnění výzvy k odstranění vad stává podle § 74 odst. 3 neúčinným a nepřihlíží se k němu.
35. Pak by vskutku bylo možné vycházet z toho, že žalobkyně podala daňové přiznání pouze v listinné podobě (k neopravené elektronické verzi by nemohlo být přihlíženo) a že přichází do úvahy uložení pokuty podle § 247a odst. 2 daňového řádu. To ovšem jen za předpokladu, že nešlo o typ podání, kde bylo podání v listinné podobě výjimečně nutné v důsledku nezveřejnění vyžadovaného formátu a struktury datové zprávy postupem předpokládaným v § 72 odst. 4 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) daňového řádu, a že požadavek zvláštního formátu elektronického podání platil pro daňové přiznání včetně jeho příloh, a to do té míry, že v situaci chybějících příloh bylo nutno hledět na daňové přiznání jako na nepodané (žalobkyně v podobě nezpůsobilé k projednání totiž podala jen přílohu daňového přiznání).
36. Pokud jde o právní režim příloh daňového přiznání, soud se ani v této otázce neztotožňuje s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 1. 2018, č. j. 22 Af 45/2016-28, a naopak považuje za přesvědčivější závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2018, č. j. 31 Af 85/2016-39, který přílohy za součást daňového přiznání považuje, jen pokud mají formulářovou povahu. Krajský soud v Ostravě nepovažoval přílohy daňového přiznání za jeho součást, neboť slouží pouze jako podklad k ověření daňových tvrzení, a dovodil, že na nedostatky příloh daňového přiznání má správce daně reagovat postupy podle § 78 a násl. daňového řádu, tj. vlastní vyhledávací

činností včetně případného obstarání vysvětlení či místního šetření, postupem k odstranění pochybností či zahájením daňové kontroly. Takovému názoru však odporuje jak výslovné ustanovení § 72 odst. 2 daňového řádu, podle nějž jsou součástí podání i přílohy vyznačené v tiskopisu daňového přiznání, tak i správní praxe, jelikož součástí popisu struktury datové zprávy, zveřejněné ve smyslu § 74 odst. 4 daňového řádu Finanční správou v pokynu D-24 (dostupném na webových stránkách www.financnisprava.cz v oddíle Daně – Daňový proces – Pokyny D) a v navazujícím detailním technickém popisu struktury datové zprávy veřejně dostupném na webové adrese http://adisepo.mfcr.cz/adistc/adis/idpr_pub/epo2_info/popis_struktury_seznam.faces, je též popis struktury některých příloh daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob. Z tohoto zveřejněného popisu struktury nicméně vyplývá, že struktura datové zprávy není správcem daně upravena pro každou přílohu předpokládanou formulářem pro daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob, popř. je upravena pouze pro dílčí část takové přílohy, jako je tomu právě v případě přílohových formulářů Vybrané údaje z Rozvahy a Vybrané údaje z Výkazu zisku a ztráty (pro podnikatele).

37. Pokud jde tedy o ostatní přílohy či zbylé části přílohy v podobě účetní závěrky daňového subjektu, pro ně není ustanovení § 74 odst. 4 daňového řádu aplikovatelné v důsledku jeho nedostatečného provedení ze strany správce daně, a ty tedy mohou být beztestně podány daňovým subjektem v jiné formě či podobě upravené v ustanoveních § 72 odst. 1 a 2 daňového řádu, tedy i písemně nebo elektronicky v souboru .pdf. Slovy Krajského soudu v Brně by bylo možné říci, že takové přílohy nejsou „formulářové“, neboť pro ně není vydán podle § 72 odst. 1 daňového řádu Ministerstvem financí odpovídající tiskopis, přesnější je však konstatování, že tuto povahu nemají proto, že pro ně nebyla postupem podle § 74 odst. 4 daňového řádu správcem daně předepsána odpovídající datová struktura (což ovšem není nic jiného, než jakýsi „formulář“ pro sestavení souboru.xml). S ohledem na uvedené tedy neobstojí námitka žalobkyně, že účetní závěrka musí být podle zákona o účetnictví opatřena podpisem statutárního orgánu, a nemůže být proto odeslána prostřednictvím strukturovaného souboru.xml. V požadované formě a struktuře postačí správci daně předložit pouze vybrané údaje účetní závěrky, aniž by bylo nutné je opatřovat účetními předpisy předpokládanou podpisovou doložkou.
38. Podle názoru soudu je však nejdůležitější to, že nelze na situaci, kdy je řádně podáno daňové přiznání, byť bez přílohy, která ovšem není pro výpočet daňové povinnosti v daňovém přiznání nezbytná, nahlížet tak, jako by daňové přiznání vůbec nebylo podáno. Zcela jistě by nebylo možné ignorovat daňové přiznání v listinné podobě podané subjektem k tomu oprávněným, k němuž by pouze nebyla přiložena účetní závěrka nebo jiný podklad dokládající reálný základ v daňovém přiznání již uvedeného vstupního údaje. Taková situace by mohla vést správce daně k zahájení postupu k odstranění pochybností (v některých případech snad i daňové kontroly) tak, aby nedošlo k vyměření daně, dokud správce daně nebude mít v přiznání uváděné údaje za spolehlivé. Ustanovení § 74 odst. 3 daňového řádu by však nebylo možné použít, neboť takové daňové přiznání by bylo způsobilé k projednání a mohlo by mít též předpokládané účinky pro správu daní; předcházející výzva k odstranění vad by neodpovídala ustanovení § 74 odst. 1 daňového řádu. Do rozsahu tohoto ustanovení by mohlo spadat daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob neobsahující vůbec např. přílohu č. 1 II. oddílu příslušného formuláře vydaného Ministerstvem financí a dostupného na webové adrese https://www.financnisprava.cz/assets/tiskopisy/5404_25.pdf?201905091614, která obsahuje rozsáhlý soubor podrobných údajů nezbytných pro správný výpočet daně, bez

něž by skutečně nebylo možné daňové přiznání správcem daně vůbec projednat, ne však pouze souhrn některých údajů z účetní závěrky daňového subjektu, které (kromě vlastního hospodářského výsledku) nejsou údaji vstupujícími do kalkulace daňové povinnosti a slouží spíše k ověření souladu údajů uvedených v daňovém přiznání s údaji vykazovanými v účetnictví právnické osoby.

39. Soud proto považuje za potřebné konstatovat, že žalobkyně podala daňové přiznání v zákonem vyžadované elektronické podobě a za dodržení správcem daně předepsané formy a struktury, tuto formu a strukturu nedodržela pouze v případě takových příloh daňového přiznání, jejichž nedostatek nečinil podané daňové přiznání nezpůsobilým k projednání ani nevylučoval jeho řádné účinky pro správu daní. Byť nelze shledat výzvu k odstranění vad podání ze dne 24. 6. 2016 nezákonnou (přílohy jako takové k projednání způsobilé nebyly, a bylo proto namístě žalobkyni vyzvat k odstranění vad formy a struktury tohoto podání), nezákonný byl úřední záznam ze dne 19. 7. 2016 a jemu předcházející vyrozumění o neúčinnosti podání ze dne 13. 7. 2016, které konstatovaly nikoliv neúčinnost podání přílohy ve formě účetní závěrky žalobkyně, nýbrž zcela překvapivě (nic takové neplynulo ani z poučení připojenému k výzvě k odstranění vad, které hovořilo pouze o neúčinnosti jím řešeného podání, tj. předmětných příloh) neúčinnost samotného daňového přiznání, které bylo podáno řádným způsobem.
40. V návaznosti na to je pak nezákonným i navazující platební výměr na pokutu podle § 247a daňového řádu a napadené rozhodnutí. Předmětná rozhodnutí totiž penalizují žalobkyni za neoprávněné podání daňového přiznání v listinné podobě. Žalobkyně však daňové přiznání se všemi přílohami nezbytnými pro to, aby bylo způsobilé k projednání a aby vyvolalo předpokládané účinky pro správu daní, podala řádně dne 15. 6. 2016 (podání evidované pod č. j. X). Pokud jej posléze podala znovu i v listinné podobě v reakci na výzvu k odstranění vad, jednalo se již o podání nadbytečné, duplicitní, které samo o sobě již nemělo potřebné účinky pro vedené daňové řízení (jediným účinkem bylo to, že již dále činilo zbytečným zahájení postupu k odstranění pochybností za účelem prověření správnosti výchozích údajů v daňovém přiznání), a proto nepřicházelo do úvahy je ani sankcionovat pokutou podle § 247a odst. 2 daňového řádu. Stejně tak ale nebylo namístě ani pokutu vyměřit jen na základě toho, že samotná příloha daňového přiznání v podobě účetní závěrky byla skutečně účinně podána teprve až v listinné podobě. Pokuta podle § 274a odst. 2 daňového řádu totiž sankcionuje neoprávněná podání v listinné podobě vyjmenovaná v § 72 odst. 1 daňového řádu, tj. přihlášku k registraci, oznámení o změně registračních údajů, řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, nikoliv jejich dílčí přílohy, které pro projednatelnost a účinnost těchto vyjmenovaných podání nejsou nutné. Proto ani úprava odůvodnění platebního výměru by nemohla vést k akceptovatelnosti vyměřené pokuty, nehledě na to, že platební výměr nemůže obstát ani pro vady samotného výroku, v němž není vůbec vymezen skutek, jímž byla žalobkyně shledána vinnou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS).
41. Postup správce daně je tedy nutno považovat za nezákonný, shodně tak i postup žalovaného. Žaloba žalobkyně je proto důvodná.
42. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I zrušil napadené rozhodnutí i bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správce daně a žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, tj. že daňové přiznání nebylo podáno řádně v elektronické podobě a že daňové přiznání podané v listinné podobě je prvním účinným podáním, je v rozporu s obsahem správního spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobkyně

podala již první daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 datovou schránkou, na tiskopise stanoveném Ministerstvem financí, a to formou souboru ve formátu.xml., pouze zákonnou přílohu tohoto podání podala v souboru ve formátu .pdf.

43. Současně z téhož důvodu zrušil podle § 78 odst. 3 i rozhodnutí správce daně, neboť je založeno na stejném základě, přičemž ze skutkových zjištění plyne, že řízení o uložení pokuty podle § 274a odst. 2 daňového řádu nemělo být vůbec zahájeno. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Soud pouze upozorňuje, že zrušením platebního výměru jakožto prvního úkonu v řízení již nebude mít správce daně důvod v řízení jakkoliv pokračovat. V dalším řízení jsou žalovaný i správce daně podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázáni právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.
44. Pro úplnost soud uvádí, že s přihlédnutím k výše uvedeným zevrubným právním závěrům se již nevyjadřoval k dalším námitkám a názorům účastníků, neboť ty pro rozhodnutí ve věci nejsou podstatné.
45. K návrhu žalovaného na přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm d) s. ř. s. do pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti ve věci jiného žalobce soud sděluje, že této žádosti nevyhověl, neboť zákonné důvody pro přerušení řízení neshledal.
46. Výrokem II rozsudku soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, a proto soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. 5. 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.